

TARI ESZTER¹

GONDOLATOK A NÉGY FAL KÖZÖTT

Amikor elkezdődött a karantén, nem vettük igazán komolyan. Azt hittük, két hét lazítást követően visszatérhetünk az iskolapadba. Mint tudjuk, ez nem így alakult, és már a második hónapunkat töltjük otthon. S bár sokan unalmasnak és egyhangúnak élik meg ezeket a napokat, számomra tartogatott egy-két érdekes felfedezést, ami egy lassan felnőtt korba érő kamasznak előnyére válhat.

Más volt fizikailag iskolába járni, ahol be kellett tartanunk egy olyan időbeosztást, amit felállított nekünk a rendszer, és utasításokat kellett követnünk, amiket a tanároktól kaptunk. Most nem kényszerít senki, hogy ott legyek minden online órán és figyeljek. Senki nem mondja meg, mikor kell tanulnom és mikor szabad ennem. Így a hirtelen jött szabadidőhöz egyfajta felelősség is társul. Nekem kell megtennem mindent, amit eddig megtettek helyettem. Hogy igyekszem-e a lehető legjobbat kihozni a jelenlegi helyzetből, vagy inkább hagyok elüszni minden lehetőséget, választ ad olyan kérdésekre, amikre minden velem egykorú keresi a választ. Ki vagyok én? Milyen ember vagyok én? Ezért is tartom fontosnak ezt az idősz-

kot, mert úgy érzem, az, hogy milyen válaszokat kapok ezekre a kérdésekre, kihatással lesz az életemre.

Ahogy gyarapodik az elzártságban töltött hetek száma, úgy nő a felfedezett hibáimé is. Felismerni azt, hogy mégsem vagyok az az ember, akinek eddig hittem magam, rendkívül kellemetlen. Megpróbálni nem letagadni pedig még inkább. Arra is rá kellett jönnöm, hogy ha ezen nem megyek keresztül, azzal saját magamtól vágom el a fejlődés lehetőségét. Ezt a gondolatot már mindenki legalább ezerszer hallotta, köztük én is, de amíg valaki nem tapasztalja meg a saját bőrén, addig nem fogja felfogni az igazi jelentőségét. Szerencsére, a karantén nemcsak a hibáim észrevételére adott lehetőséget. Annak köszönhetően, hogy nem találkozom annyi emberrel napi szinten, minimalizálódott annak az esélye, hogy egy a mai kamaszokra nagyon jellemző dolgot csináljak: Másokhoz mérjem saját magam. Bezárva az otthonomba egy idő után már csak az számít, hogy jobb legyek a tegnapi énemtől. És így lassan, de biztosan a jó tulajdonságaimat is ugyanúgy képes leszek elismerni, mint a rosszakat.

Hányszor hallottuk vagy mondtuk ki az „Alig várom, hogy ez végre véget érjen, és megint minden normális legyen.” kifejezést. Elég nehéz lenne megszámolni, igaz? Én viszont nem szeretném, hogy megint minden „normális” legyen. Nyilván az, hogy a határozatok és különböző rendeletek a családom valamennyi tagját Európa országainak más-más fővárosába szórták szét, és szívem választottjának is csak egy virtuális rózsaszín szívecske küldésével tudom kifejezni, hogy szeretem, negatív dolgok, és szeretném, hogy minél hamarabb jól megölelhessek mindenkit, aki most távol van tőlem. De azt, hogy most sokan kíváncsiak a fiatalok véleményére és tehetségére, meg tudnám szokni. Több szavalóversenyen vehetünk részt, mint egy átlagos iskolaév alatt. A tanáraink beláthatják, a technika nem csak akadályozhat minket a tanulásban, hanem igenis elősegíti a munkájukat, és ezt a tapasztalatot egyetlen iskolázással vagy továbbképzéssel sem lehet pótolni.

Remélem, hogy felismerjük az értékeket, amiket ez a nehéz időszak ad, és hogy a generációt, amiről sokan lemondtak, képes lesz jobba és erősebbé formálni.

¹ Tari Eszter (17 éves, Kodály Zoltán Gimnázium Galánta) az SZMPSZ által meghirdetett *A koronavírus idején* című pályázat 2. helyezettje lett a kategóriájában.

1. hely: Szabó Valentina: Koronavírus idején, 24 éves